

Áhítat – 2021. 03. 08.

Simon Péter megkérdezte Jézustól: „Hová mégy?” Jézus így felelt: „Ahova én megyek, oda most nem követhetsz, de később majd követsz.” Péter így szólt hozzá: „Uram, miért ne követnélek most? Az életemet adom érted!” Jézus így válaszolt: „Az életedet adod érte? Bizony, bizony, mondom néked, mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” (János 13:36-38)

Péter követni akarja Jézust. Most. Azonnal. Bárhová. Odaadná az életét is Jézusért; és el is hisszük neki, hogy amit egy ilyen felforrósodott pillanatában mond, azt ő éppen akkor komolyan is gondolja. Ám, Péter nagyon nincs képben ebben a párbeszédben. Mint egy türelmetlen, hősikdó, rakoncátlan gyerek, menne Mestere után. Ám, a két legfontosabbat nem ismeri még: Jézust és önmagát. Fogalma sincs róla, hogy éppen akkor ki kiért adja az életét, és miért? Nemsokára megtagadja Jézust, és rázza a zokogás a főpap udvarában. Ott, a bűnbánata, a szégyene, a bukása mélyén kezdi már látni, hogy kicsoda ő. Majd a Golgotán, aztán az üres sírnál, később a Genezáret-tavi nagy rehabilitációban látja, hogy kicsoda Jézus. Hogy Pünkösdkor ezreknek hirdesse Jézusa szeretetét, és útja legvégén – majd – meghaljon érte. Igen, ezt az utat végig kell járni: – a felmagasztaláshoz az út a megaláztatáson, az összetörtetésen át vezet. Bűnbánat nélkül, önmagunkból való kiábrándulás nélkül, a vele járó egzisztenciális mélységű csőd nélkül nincs keresztény önismeret, ahogyan a megbácsoló kegyelem átélése nélkül nincs igaz istenismeret.

Lelkes, buzgó, odaszánt életű embereknek szól ez az ige, amilyen Péter is volt. Akik naponta fáradtra szolgálják magukat Jézus és az egyház dolgaiban, és nem látják magukat úgy, mint akik Jézusra szorulnak, és Jézust úgy, mint aki érettük cselekszik. Akik annyira tele vannak önmagukkal, erejükkel, rátermettséggükkel, jószándékukkal, áldozathozatalaikkal, hűségükkel (és mindezekkel rendelkeznek is), hogy mindezek eltakarják előlük kegyelemre utaltságukat és Jézus bűnbocsátó, szabadító valóságát. Mind jó, amit tesznek Jézusért, csupán azt nem látják még, hogy mit és miért tehetne bármit is Jézus – őértük. Akár a halálba mennének Jézusért, hogy megmentse Őt a Kereszt gyalázatától, mintsem magukat lássák úgy, mint akiken csak Jézus bűnbocsátó áldozata könyörülhet. Péter korábban sem találkozott megbotránkoztatóbb gondolattal, mint azzal, hogy Jézusnak *szenvednie kell, és meg kell öletnie*, ezért azt, hogy *fel kell támadnia harmadnapon* – már meg sem hallotta...

Kicsoda Jézus, mit tesz, és ki vagyok én – nem lehet csupán könyvek között, iskola- és templompadokban megtanulni. Csak, mint a levitézlett Péter, a főpap udvarában, a csúfos tagadás után, a bűnbánatba roskasztó összetörtetésben; amikor szavak nélkül beleakadt a tekintete a Jézuséba, és eleredtek a szeméből, életében először igazán, a bűnbánat könnyei, úgy, hogy szinte a szíve szakadt bele. És abban a pillanatban ott állt a régi és az új Péter. Tudta már, hogy kicsoda ő, hová tart a Mestere, és miért...

Legyen imádságunk és énekünk:

*Bűnbánó szívemet elhoztam, im, neked ez órában.
Bűnbánó szívemet elhoztam, Jézus, Istennek szent Fia!
Bűnömnek bére már nem lesz a zord halál,
Mert nálad béke vár, Megváltóm.
Jézus, Istennek szent Fia!*

*Lásd fájó könnyeim, megvallva vétkeim előtted.
E néma könnyeket megérted, Jézus, Istennek szent Fia!
Ó, adj feloldozást, lelkemnek gyógyulást,
Békét, megújulást, Megváltóm.
Jézus, Istennek szent Fia!*